

María Carro Pitarch*

Títols d'adquisició del territori: una distinció clàssica

DIAPPOSITIVA 1

Hola, benvinguts. Soc María Carro i en aquest vídeo parlaré de la distinció clàssica dels títols d'adquisició del territori en el Dret Internacional Públic.

DIAPPOSITIVA 2

La classificació clàssica dels títols d'adquisició divideix entre els títols originaris i els derivatius. Els títols originaris són aquells mitjançant els quals s'adquireix un territori sense amo, *terra nullis*. Mentre que, mitjançant els títols derivatius, es transfereix la titularitat d'un Estat a un altre.

No obstant això, aquesta distinció ha sigut criticada per molts autors en considerar que, en l'actualitat, d'una banda, ja no existeixen territoris sense amo i que, per un altre, alguns dels títols clàssicament considerats han sigut ben prohibits (com és el cas de la conquesta), bé han desaparegut de la pràctica (com la compravenda).

Aquesta obra està protegida amb una [Llicència Creative Commons Reconeixement - No Comercial - Sense obra derivada](#)

Amb el suport del Programa Erasmus+ de la Unió Europea

---

* Investigadora Contractada Predoctoral (ACIF 2021) de Dret Internacional Públic. Universitat de València (Espanya).

DIAPOSITIVA 3

Els títols d'adquisició originaris són quatre. El primer és la formació de l'Estat sobre un territori. És a dir, l'adquisició de la sobirania sobre el territori és concomitant amb la formació de l'Estat, de manera que el territori es troba en el mateix origen de l'Estat. D'aquest títol d'adquisició poden plantejar-se controvèrsies sobre les zones perifèriques, com poden ser enclavaments o illes pròximes a les costes.

El segon és l'ocupació de territoris sense amo. Per a això s'han de complir tres requisits: d'una banda, el territori no ha de tindre amo (és a dir, ha de tractar-se de *terra nullis*); d'altra banda, l'ocupació del territori ha de ser efectiva i, finalment, ha d'haver-hi una voluntat d'ocupació o *animus occupandi*. Tradicionalment, aquesta intenció inequívoca es desprenia de la reclamació privada de sobirania que realitzava el descobridor per al seu Estat, seguit de la ratificació de les autoritats d'aqueix mateix Estat.

El tercer és l'accessió territorial. Aquesta suposa la incorporació de noves masses terrestres al territori d'un Estat de manera natural o artificial. Així, pot realitzar-se per maneres geològiques naturals, com per l'aparició de noves illes per erupció volcànica o la formació de deltes en els rius; o per obra humana, com és el cas dels polders holandesos. En aquests casos, l'adquisició de la

sobirania és de facto, és a dir, sense necessitat de proclamació per part de l'Estat sobirà del territori principal.

El quart, que a vegades s'ha considerat, és la proximitat geogràfica, evocada aquesta sobre les teories de la continuïtat (és a dir, la prolongació natural del territori) o contigüïtat (per l'adjacència geogràfica). No obstant això, aquest no constitueix un títol jurídic per a l'adquisició de territoris terrestres reconegut pel Dret Internacional.

DIAPOSITIVA 4

Els títols d'adquisició derivatius són quatre també.

El primer és la cessió voluntària, la qual requereix la renúncia a la sobirania sobre un terreny per part d'un Estat en favor d'un altre que l'accepta, bé a títol gratuït, bé a títol oneros. Aquest títol d'adquisició requereix, a més de la celebració d'un acord formal entre tots dos Estats i l'abandó per part del primer, l'exercici efectiu de les funcions per part del nou Estat sobirà.

El segon era la conquesta que, hui dia, està prohibida pel Dret Internacional.

El tercer és la prescripció adquisitiva o usucapió. Mitjançant aquest títol s'adquireix la sobirania a través de l'exercici efectiu de funcions estatals durant un cert temps sobre un territori que

pertanyia a un altre Estat, el qual ja no exerceix les seues competències sobre aquest. Ha sigut sempre un títol poc freqüent i bastant polèmic.

El quart títol que cal esmentar és el derivat del principi *uti possidetis iuris*, consolidat en la pràctica de la descolonització hispanoamericana. Va implicar la conversió de les antigues fronteres internes de la Corona espanyola a les fronteres internacionals dels nous Estats sorgits després de la descolonització. Aquest principi es va aplicar a les situacions postcoloniales americanes i, també, en la descolonització a Àfrica.

Espera que els haja resultat d'interés aprendre més sobre la classificació clàssica dels títols d'adquisició del territori en Dret Internacional.

Això és tot el que els havia de dir.

Moltes gràcies per la seua atenció.